

Arrest

nr. 273 545 van 1 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Europalaan 50
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 januari 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 november 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.06.2020 werd ingediend en op datum van 29.06.2020 en 15.10.2020 werd geactualiseerd door :

G., G. [...]
G., V. [...]
Wettelijke vertegenwoordigers van:
G., A. [...]
G., Vi. [...]
Nationaliteit: Armenië
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 06.09.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en zeven maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor problemen indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor problemen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat en bij terugkeer een schooljaar zou verliezen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van het kind (met name zeven jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen slechts attesten van scholing voorleggen tot 21.02.2020, schooljaar waarin hun kind nog naar de kleuterschool ging.

Betrokkenen beweren dat hun zoon geen Armeens zou spreken en het ook niet kan schrijven. Echter, we stellen vast dat hun zoon momenteel zeven jaar oud is, dat er geen enkel bewijs voorgelegd wordt dat hij hier effectief naar het basisonderwijs gaat (de voorgelegde attesten hebben uitsluitend betrekking op de kleuterklas), dat mevrouw geen enkel bewijs voorlegt van het volgen van Nederlandse taallessen en dat mijnheer slechts het basisniveau Nederlands gevolgd heeft. Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat verzoekers in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat hun kind niet zou zijn opgevoed in deze taal. Verzoekers maken dan ook niet

aannemelijk dat hun kind een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat hij in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school. Hun zoon is in Armenië geboren evenals verzoekers zelf, en allen hebben de Armeense nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kind minstens tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de grenzen dicht zijn door de huidige covid-19 crisis waardoor zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo tonen zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat hun reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat de Armeense overheid terug internationale vluchten toelaat en dit zonder beperking hoewel het reguliere luchtverkeer wel nog beperkt blijft. Reizen naar Armenië blijkt aldus mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen niet aan dat zij als Armeense onderdaan vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Armenië terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag in te dienen. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de coronacrisis in hun geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat familieleden van hen – waarmee zij een hechte band zouden hebben – hier een verblijfsmachtiging bekomen zouden hebben. Echter, betrokkenen verschaffen geen persoonsgegevens en uit de voorgelegde getuigenverklaringen blijkt niet dat er één opgesteld werd door iemand die beweert een familielid te zijn. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen bovendien geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen reeds vier jaar in België zouden verblijven, dat mijnheer hier tewerkgesteld kon worden, dat hun zoon goed geïntegreerd zou zijn en veel vrienden gemaakt zou hebben, dat zij beiden in staat zouden zijn om te werken, dat zij kunnen instaan voor de behoeften van hun gezin, dat zij hier perfect geïntegreerd zouden zijn, dat zij goed Nederlands zouden spreken, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zouden hebben, dat mijnheer een vrachtwagenchauffeur zou zijn, dat hij een werkbelofte voorlegt, dat hij in staat zou zijn om de kosten van het leven in België te dragen en zijn gezin te ondersteunen, dat zij veel vrienden gemaakt zouden hebben in België, dat hun huis uitstekend verzorgd zou zijn, dat mijnheer zijn Pools rijbewijs voorlegt evenals een werkgeversverklaring, een verklaring van hemzelf, enkele deelcertificaten Nederlandse taallessen, drie gedetailleerde puntenfiches Nederlands, een inschrijvingsbewijs Nederlandse lessen, zijn individuele rekening van 2020, enkele loonfiches en een arbeidsovereenkomst, dat zij ook acht getuigenverklaringen voorleggen evenals hun huurovereenkomst en een verklaring van het OCMW) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

Schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet

Ten onrechte weigerde verweerster om de buitengewone omstandigheden te erkennen die rechtvaardigde dat verzoekers hun aanvraag in België deden. Er waren een tal van omstandigheden die samen leidt tot de conclusie dat het bijzonder moeilijk zou zijn om een aanvraag in land van herkomst in te dienen.

1.

Verweerster houdt vol dat één jaar en zeven maanden niet onredelijk lang zijn voor een procedure internationale bescherming. Dit is inderdaad niet uitzonderlijk lang doch het is, gekoppeld aan het eerder verblijf vanaf 2017 lang genoeg om te zorgen dat een gezin geïntegreerd is, dat het verlaten van een leven en manier van leven bijzonder moeilijk wordt.

Deze elementen spelen ook bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag en het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Alle elementen moesten samen bekeken worden.

2.

Volgens verweerster hadden verzoekers moeten weten dat het onderwijsparcours van jongheer A. slechts tijdelijk was en dat het geen gespecialiseerde onderwijs is en dat hij voldoende aanpassingsvermogen zou hebben om terug naar school in Armenië te kunnen gaan.

Verzoekers zouden geen bewijs van lagere onderwijs bij gebracht hebben. Verzoekers hebben de nodige stukken toen bijgebracht en geactualiseerd.

Verweerster is van oordeel dat A. geen culturele- noch taalachterstand opgelopen hebben. Niets is minder waar. Indien men de laatste vijfjaar niet in een land woont, is het duidelijk dat er sprake van een achterstand is. Hij is van een leeftijd dat hij onze alfabete aan het leren is, niet de Armeense alfabete. Hij kan slechts in Nederlands lezen en schrijven.

Dat de ouders van A. wisten dat er een kans was dat zijn onderwijs tijdelijk was, doet er niets aan toe. Men doet alles om het onderwijs van een kind te ondersteunen en dat met volle teugen. Een kind beseft niet dat hun school en vrienden misschien tijdelijk zijn, en men kan zoiets niet aan een kind zeggen, dat zou onmenselijk zijn. Het kind heeft op een normale manier geïntegreerd, in school, vrienden gemaakt en vooruitgang geboekt. Het zou een schending van zijn recht op onderwijs en een privé-leven zijn om de aanvraag te weigeren.

Het staat vast dat in het land van herkomst - Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken: [https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades en consulaten/belgische ambassades en consulaten in het buitenland](https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades%20en%20consulaten/belgische%20ambassades%20en%20consulaten%20in%20het%20buitenland).

Verwerende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig. Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en te motiveren.

In principe, men zou naar Moskou moeten reizen om de aanvraag daar in te dienen, wat in de omstandigheden zeer moeilijk zou zijn.

Uw Raad stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen. Dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno Karabakh en de omliggende districten. Gezien de recente ontwikkelingen worden alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk afgeraden. Voor Belgen in Armenië: het wordt ten stelligste afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het wordt sterk aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden.

De Raad van State van 9 december 2009, nr. 198.769 in haar arrest bepaalt: “dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz;”

Hieruit blijkt dat ook de Raad van State de afwezigheid in het land van herkomst van een Belgische of diplomatieke of consulaire post als een “typische” buitengewone omstandigheid beschouwt.

Dit is een omstandigheid dat bestond op het ogenblik van de beslissing van verweerster.

Door zomaar te stellen dat men terug kan keren en een aanvraag in Armenië indienen betekent dat verweerster onzorgvuldig was in haar beslissing aangezien zij de mogelijkheden voor het gezin onvoldoende heeft onderzocht. Haar beslissing is daardoor onvoldoende gemotiveerd.

4.

Dat verzoekers niet konden reizen omwille van het COVID crisis, zou een probleem zijn dat slechts tijdelijk van aard was. De rechtspraak van Uw Raad is duidelijk.

Op het ogenblik van de aanvraag van verzoekers waren er geen mogelijke vluchten naar Armenië. Dit was voor het gezin een belangrijk reden om niet te reizen. Zij zijn hier oprecht in.

Bovendien, zouden zij terugkeren op een ogenblik dat de coronacrisis in volle gang was dan mochten zij geen afspraak bij de ambassade kunnen maken om een aanvraag vanuit het buitenland te doen. Men zou ook niet weten wanneer men wel de nodige stappen zouden kunnen ondernemen.

Dat de schrapping van vluchten tijdelijk was, is ons nu bekend. Vliegen is nu wel mogelijk doch dat is misschien ook tijdelijk. Niemand wist toen wat zou gebeuren en wij weten ook niet wat zal gebeuren. Binnen een maand zou er een nieuwe variant kunnen zijn wat zou kunnen leiden tot een sluiting van grenzen, een sluiting van ambassades zodat een aanvraag zou niet kunnen ingediend worden en zelf, zou er een toekenning zijn, misschien zou het gezin niet meer in België kunnen geraken.

Deze zijn buitengewone omstandigheden: men wist niet wat zou gebeuren en wij weten nu ook niet wat zal in de toekomst gebeuren. Het gezin wilde de risico niet nemen om niet terug in België te kunnen geraken.

De reeds gevormde banden van het koppel en hun kinderen spelen hier ook een rol.

Verweerster beweert dat de elementen die betrekking hebben tot de gegrondheid van de beslissing niet pertinent zijn voor het beoordelen van de ontvankelijkheid van het verzoek doch dit is niet volledig correct. Indien men hier langer in België verblijft, indien er kinderen zijn die schoolgaanden zijn, indien men een huurhuis heeft en werk, dan als men niet snel terug kan keren zijn de gevolgen ernstiger. Dit maakt dat er buitengewone omstandigheden zijn die de aanvraag in België rechtvaardigen.

5.

Op het ogenblik dat verweerster de beslissing omtrent de regularisatie van het gezin nam was verzoekster, Mevrouw G. pas bevallen. Zij waren niet op dat ogenblik in staat om te reizen noch was baby Victoria in het bezit van een reisdocument.

Er waren wel buitengewone omstandigheden aanwezig.

De vordering van verzoekers is gegrond.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.2.3. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2.4. Verzoekers menen dat hun lang verblijf sinds 2017, gekoppeld met de duur van de asielprocedure en hun integratie weldegelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt en ook bij de ontvankelijkheid moet bekeken worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de door verzoekers aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

De Raad stelt vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers moeten derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in hun specifieke geval anders over moet worden gedacht.

Verzoekers erkennen dat de procedure in het kader van hun verzoek om internationale bescherming niet uitzonderlijk lang heeft geduurd, maar dat dit gekoppeld aan het eerder verblijf vanaf 2017 lang genoeg is om ervoor te zorgen dat het gezin geïntegreerd is geraakt en het verlaten van hun manier van leven nu bijzonder moeilijk wordt. Echter heeft de verwerende partij er in de bestreden beslissing al op gewezen dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De Raad acht dit standpunt niet kennelijk onredelijk, zodat een algemene verwijzing naar hun verblijf en integratie niet volstaat om alsnog buitengewone omstandigheden te doen aannemen.

Verzoekers wijzen ook op het schoolgaan van hun oudste kind en menen dat hij een taal- en cultuurachterstand heeft opgelopen, aangezien hij de laatste 5 jaar niet in zijn land van herkomst heeft gewoond. Zij betogen dat hun zoon enkel in het Nederlands kan lezen en schrijven, omdat hij op zijn leeftijd enkel het Nederlands alfabet en niet het Armeens alfabet aan het leren is.

Verzoekers gaan echter voorbij aan wat de verwerende partij hierover schrijft in de bestreden beslissing:

“Het feit dat hun kind hier naar school gaat en bij terugkeer een schooljaar zou verliezen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van het kind (met name zeven jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen slechts attesten van scholing voorleggen tot 21.02.2020, schooljaar waarin hun kind nog naar de kleuterschool ging. Betrokkenen beweren dat hun zoon geen Armeens zou spreken en het ook niet kan schrijven. Echter, we stellen vast dat hun zoon momenteel zeven jaar oud is, dat er geen enkel bewijs voorgelegd wordt dat hij hier effectief naar het basisonderwijs gaat (de voorgelegde attesten hebben uitsluitend betrekking op de kleuterklas), dat mevrouw geen enkel bewijs voorlegt van het volgen van Nederlandse taallessen en dat mijnheer slechts het basisniveau Nederlands gevolgd heeft. Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat verzoekers in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat hun kind niet zou zijn opgevoed in deze taal. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat hun kind een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat hij in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school. Hun zoon is in Armenië geboren evenals verzoekers zelf, en allen hebben de Armeense nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kind minstens tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was.”

Verzoekers stellen dat ze de nodige stukken over de scholing in het basisonderwijs weldegelijk hebben bijgebracht, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt. De Raad stelt echter vast dat in het licht van de gehele motivering, het geviseerde motief overtollig is. Immers laten verzoekers de determinerende motieven met betrekking tot de schoolonderbreking en de vermeende taal- en cultuurachterstand van hun zoon ongemoeid: zo weerleggen zij niet dat de gepaste scholing niet kan worden verkregen. Waar zij stellen dat het kind enkel in het Nederlands kan lezen en schrijven, tonen zij niet met concrete argumenten aan dat het uitgangspunt dat gelet op de jonge leeftijd van het kind ervan kan worden uitgegaan dat het over voldoende aanpassingsvermogen beschikt om zich de taal en de cultuur van het land van herkomst eigen te maken, kennelijk onredelijk zou zijn. Daarbij komt nog dat verzoekers het motief dat er mag van worden uitgegaan dat zij zelf hun kind tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht zodat niet is aangetoond dat het niet aannemelijk is dat het kind een zodanige taal- en cultuurachterstand zou hebben dat het niet zou kunnen aansluiten in een Armeense school ook volstrekt ongemoeid laten, zodat het onverminderd overeind blijft. Verzoekers tonen niet aan dat een schending van het recht op onderwijs en het daaraan gekoppelde privéleven van het kind voorligt, en evenmin dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onwettig heeft geoordeeld dat zijn scholing geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Waar verzoekers aanhalen dat de verwerende partij met alle elementen samen rekening had moeten houden, stelt de Raad vast dat uit het onderzoek van het beroep blijkt dat de verwerende partij alle elementen van lang verblijf, integratie en scholing in rekening heeft genomen en hierover heeft gemotiveerd.

2.2.5. Voorts voeren verzoekers aan dat het feit dat er geen Belgische diplomatieke post is in hun land van herkomst en ze de aanvraag in Moskou moeten indienen, een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Dit is algemeen bekende informatie die bestond op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen en door hier geen rekening mee te houden heeft de verwerende partij onzorgvuldig gehandeld en haar beslissing onvoldoende gemotiveerd, zo stellen zij. Verzoekers wijzen daarnaast op zware vijandelijkheden die momenteel plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagomo, Karabakh en de omringende districten, waardoor alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk zouden worden afgeraden.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt, en verzoekers niet aantonen, dat zij deze elementen hebben ingeroepen in het kader van hun aanvraag. Het kan de verwerende partij dan ook niet worden verweten om hiermee geen rekening te hebben gehouden, aangezien de bewijslast op verzoekers rust. Verzoekers' argument dat het gaat om algemeen gekende informatie doet geen afbreuk aan het feit dat zij zelf de elementen moeten aanbrengen die naar hun mening hun aanspraken rechtvaardigen. Ook de Raad kan met deze nieuwe elementen thans geen rekening houden: hij moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2.6. Verzoekers betwisten niet dat de situatie op het vlak van internationaal vliegverkeer ten gevolge van de Covid-pandemie op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet van die aard was dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar Armenië. Zij wijzen op de onzekere toekomst door een mogelijke nieuwe coronavariant, waardoor vluchten opnieuw geschrapt zouden kunnen worden, grenzen en ambassades zouden sluiten waardoor ze geen aanvraag zouden kunnen indienen, en zelfs bij een toekenning van een verblijfsmachtiging zouden ze misschien niet meer terug in België geraken. Deze elementen vormen volgens verzoekers een buitengewone omstandigheid.

De Raad wijst erop dat omstandigheden die bestonden op het moment van het indienen van de aanvraag kunnen wijzigen en dat de verwerende partij moet oordelen op het moment van de bestreden beslissing of er buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Zoals reeds gesteld betwisten verzoekers de beoordeling in de bestreden beslissing op zich niet, en in de mate dat zij wijzen op een hypothetische toekomstige situatie, tonen zij niet aan dat de verwerende partij rekening moet houden met omstandigheden die zich niet voordoen op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de beoordeling van de verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk of onjuist is en dat verzoekers het tegendeel niet aantonen.

2.2.7. Tot slot halen verzoekers aan dat verzoekster op het moment van de bestreden beslissing pas is bevallen. Zij waren op dat moment niet in staat om te reizen en de baby was niet in het bezit van een reisdocument.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de geboorte van de baby, nu die ook is vermeld op de bestreden beslissing. Indien verzoekers van oordeel zouden zijn geweest dat de recente bevalling een buitengewone omstandigheid zou uitmaken, dan kwam het hen toe om in het kader van de actualisatie van hun aanvraag toe te lichten waarom het voor hen bijzonder moeilijk of onmogelijk is om na de bevalling en samen met de baby terug te keren om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Dat hebben zij niet gedaan, zodat de verwerende partij geen rekening kon houden met hetgeen zij thans voor de eerste keer voor de Raad aanvoeren.

2.2.8. Samengevat tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onwettig heeft geoordeeld of dat ze de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.2.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS